

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1461/2020
23.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Марине Ђорђевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 331/18 од 14.05.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 152/20 од 22.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Марине Ђорђевић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 331/18 од 14.05.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 152/20 од 22.09.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 331/18 од 14.05.2020. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1.КЗ, за које дело јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се казна неће извршити ако окривљена у року проверавања од једне године не учини ново кривично дело. Окривљена је обавезана на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 152/20 од 22.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца, а пресуда Основног суда у Врању К 331/18 од 14.05.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљене АА - адвокат Марина Ђорђевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, бранилац окривљене у поднетом захтеву истиче да је првостепени суд повредио објективни идентитет оптужбе с обзиром да је диспозитив оптужног акта изменио на тај начин што је изоставио радње подстрекавања, па је окривљену осудио за тежи облик кривичног дела, у односу на кривично дело због које је кривични поступак покренут и вођен, чиме је дошло до повреде одредбе члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. На тај начин, чињенични опис у изреци пресуде није остао у границама оних чињеница и околности на којима је заснована оптужба, а имајући у виду да је изостављена читава радња извршења везана за догађај који се одиграо дана 21.08.2018. године, суд је пропустио да донесе одлуку у односу на део оптужења који се односи на дан 21.08.2018. године и на тај начин предмет оптужбе није у потпуности решио, чиме је учинио повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног касационог суда, наведеном изменом чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта Основног јавног тужиоца у Врању Кт.бр.553/18 од 03.10.2018. године, суд није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе на штету окривљене АА. Ово из разлога што је у конкретном случају окривљена оптужена да је извршила продужено кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. у подстрекавању у вези члана 34. и 61. КЗ, у чији састав су улазиле две радње извршења кривичног дела, од чега је само радња од 21.08.2018. године извршена подстрекавањем. Будући да радња кривичног дела од 21.08.2018. године није доказана, то је суд исту изоставио из чињеничног описа у изреци пресуде, док је друга радња – од 13.09.2018. године остала као радња извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом. Тиме што је суд окривљену, која је оптужена за продужено кривично дело које се састоји од две радње извршења огласио кривом за исто кривично дело, које се састоји од само једне радње извршења, суд је у потпуности решио предмет оптужбе. Изостављање у изреци пресуде радње кривичног дела из састава продуженог кривичног дела која није доказана не представља нарушавање идентитета оптужног акта, нити значи да предмет оптужбе није решен, већ представља

решавање оптужбе сходно утврђеном чињеничном стању, на начин који је повољнији за окривљену, па не стоје наводи захтева за заштиту законитости у погледу повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП.

То што је суд, преосталу радњу за коју је окривљену огласио кривом, правно квалификовао као угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези члана 1. КЗ, а не као исто дело извршено у подстрекавању - у вези члана 34. КЗ не значи прекорачење оптужбе, јер је чињенични опис те радње у изреци пресуде исти као у оптужби. С тога, имајући у виду да суд није везан правном оценом дела из оптужбе већ њеним чињеничним описом, окривљена у конкретном случају није осуђена за тежи облик кривичног дела од оног наведеног у оптужби. Самим тиме није ни повређена одредба члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП-а.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у осталом делу је одбачен као недозвољен, из следећих разлога.

Бранилац окривљене у захтеву истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, с обзиром да је изрека пресуде противречна сама себи, да нису наведени разлози о одлучним чињеницама, односно ти разлози су нејасни и противуречни сами себи.

Наведена повреда не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, те је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Марине Ђорђевић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев, у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Зарић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић